

Arrest

nr. 188 014 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2017 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 31 mei 2017 door de politiediensten aangetroffen in het Rijk en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de

beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op 31 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [G.]

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 01.03.2012. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam op 08.03.2008 het Rijk binnen zonder verblijfsrecht en verblijft hier sindsdien in precair verblijf. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 01.03.2012. Bovendien werd betrokkene door de stad Gent op 15.02.2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene diende op 10.03.2008 een asielaanvraag in, kwam echter niet opdagen waardoor op 22.04.2008 de afstand van zijn aanvraag werd vastgesteld.

Betrokkene heeft 2 aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze werden door DVZ onontvankelijk verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende 4 aanvragen tot verblijf op basis van humanitaire redenen (artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) in. Deze aanvragen werd door DVZ geweigerd, de derde werd eveneens in beroep door de RVV verworpen, en deze beslissingen werden aan betrokkene betekend.

Op 1 mei 2012 werd betrokkene opgepakt door de politie wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige jonger dan 16 jaar. Op 22 maart 2013 verklaarde de Rechtbank van eerste [a]anleg te Brussel de tenlastelegging bewezen in hoofde van betrokkene en beval daarbij de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van 5 jaar.

Betrokkene heeft een dochter [S.M.] (geboren [...] te Gent, van Armeense nationaliteit), die eveneens zonder wettige verblijfstitel in het Rijk verblijft bij haar moeder mevrouw [M.T.] ([...] van Armeense nationaliteit) eveneens zonder wettige verblijfstitel. Zij dienen eveneens het Rijk te verlaten. Uit het administratief verslag van de politie van PZ Gent van 31.05.2017 blijkt dat betrokkene verklaart dat de moeder en zijn dochter op een ander adres wonen zijnde [...], 9000 Gent. De PZ Gent heeft betrokkene met zijn de moeder van het kind telefonisch in contact gebracht en haar ingelicht over zijn aanhouding en aan haar gevraagd om zich eveneens samen met de dochter bij de PZ Gent aan te bieden om betrokkene te vervoegen met het oog op een gezame[n]lijke terugkeer naar het land van herkomst. Indien mevrouw [M.] met hun dochter zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om de mogelijkheid te geven om hen samen te laten terugkeren. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn dochter en de moeder door de moeders eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene haalt aan dat hij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 01.03.2012.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 01.03.2012.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Diens Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Armenië."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. De Raad wijst er daarnaast, wat betreft het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn repatriëring en deze dus op korte termijn doorgang kan vinden. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt door verweerder ook niet betwist.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake

de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker daarnaast voorhoudt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, aan een vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, het bevel om het grondgebied te verlaten moet geven indien deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum en hij dus niet de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten heeft.

De Raad stelt verder vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in aanmerking heeft genomen dat hij slecht een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen indien de bepalingen van een internationaal verdrag hiertoe geen beletsel vormen en dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat hij van oordeel is dat het feit dat verzoekers kind en de moeder van dit kind in België aanwezig zijn geen reden vormt om geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen aangezien zij niet op hetzelfde adres als verzoeker wonen, zij over geen verblijfstitel beschikken en dus ook het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten en zij de mogelijkheid kregen om verzoeker te vervoegen met het oog op een gezamenlijke terugkeer naar het land van herkomst. Verweerder heeft er ook op gewezen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verweerder heeft tevens aangegeven dat verzoekers gezondheidstoestand reeds uitgebreid werd onderzocht in het raam van twee aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, dat deze aanvragen werden afgewezen en dat er derhalve niet kan worden aangenomen dat hij, omwille van zijn gezondheidstoestand, een reëel risico loopt in zijn land van herkomst te worden behandeld op een wijze die strijdig is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekers bewering dat het verslag van de politiediensten zich niet in het administratief dossier bevindt feitelijke grondslag mist. Verzoeker gaat verder uit van een gedeeltelijk verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat in deze beslissing onterecht wordt gemotiveerd dat de politiediensten T.M., de moeder van zijn kind contacteerden met de vraag of zij verzoeker wensten te vervoegen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de politie *“betrokkene telefonisch in contact heeft gebracht”* met de moeder van zijn kind – dus niet dat zij zelf hebben gebeld met T.M. – en deze vrouw op die wijze heeft *“ingelicht over zijn aanhouding en aan haar gevraagd om zich eveneens samen met de dochter bij de PZ Gent aan te bieden om betrokkene te vervoegen met het oog op een gezame[n]lijke terugkeer naar het land van herkomst.”* Deze vaststelling vindt steun in het administratief verslag van de politie van de stad Gent. In dit verslag staat immers het volgende vermeld: *“Wij laten betrokkene om 09.51 uur zijn vrouw [M.T.] verwittigen. Wij geven hem hierbij mee te vragen aan zijn vrouw of ze haar kan aanbieden op ons bureel.”* T.M. was derhalve op de hoogte van het feit dat verzoeker zich bij de politiediensten bevond en dat zij hem daar, samen met hun kind, kon vervoegen indien zij dit wenste. Uit dit verslag blijkt ook dat de politiediensten eerst zelf poogden T.M. te bereiken en zij zich hiertoe begaven naar de door verzoeker opgegeven adressen, maar dat zij deze vrouw en haar kind op geen van deze adressen konden aantreffen. Er kan dus niet worden gesteld dat geen poging werd ondernomen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet zou worden gescheiden van zijn kind en de moeder van dit kind.

Er moet daarenboven op worden gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij nog een gezin vormt met T.M. en haar kind en hij dat zelf aangaf dat hij niet op hetzelfde adres als deze vrouw verblijft en dat het niet is betwist dat deze vrouw en hun gezamenlijk kind ook niet verblijfsgerechtigd zijn in België en derhalve niet in het Rijk kunnen verblijven en zich evenzeer naar Armenië moeten begeven, zodat in geen geval een schending van het gezinsleven kan worden vastgesteld en ook geenszins blijkt dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van het hoger belang van zijn kind.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7, eerste lid of 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, dient te worden verwezen naar het voorgaande en moet worden benadrukt dat aangezien verzoeker niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk hij bezwaarlijk kan voorhouden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt vast dat er *in casu* ook niet blijkt dat er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. In dit verband moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat verzoeker, zijn kind en de moeder van dit kind enkel in België zouden kunnen verblijven en een relatie onderhouden en dat dit niet elders zou kunnen. Verzoeker en T.M. hebben immers beiden de Armeense nationaliteit, zijn geboren in dat land en verbleven er het grootste deel van hun leven. Het kind van Verzoeker en T.M. is nog jong en kan zich dus nog gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90).

Verzoeker toont geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de grondwet aan.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het hoger belang van zijn kind omdat hij gescheiden zal dienen te leven van zijn kind. Verzoeker verliest, zoals reeds gesteld, namelijk uit het oog dat dit kind geen verblijfsrecht in België heeft en verzoeker derhalve zal dienen te volgen naar Armenië.

De beschouwingen van verzoeker laten dan ook niet toe een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 22bis van de Grondwet vast te stellen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe te concluderen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

G. DE BOECK